

Til § 8.

Følge denne § foregaar Fordelingen mellem de interesserede Kommuner paa den Maade, at Opholdskommunen udbetaler den andelsberettigede Kommune 2 pCt. af den i sidstnævnte Kommune ansatte „Nettoindtægt“. Af Hensyn til Opholdskommunen maa denne Regel selvfølgelig begrænses, og dette er da sket derved, at det er bestemt, at det samlede Beløb af, hvad Opholdskommunen paa denne Maade skal afgive til andre Kommuner, ikke maa overstige Halvdelen af det hos den skattepligtige oppebaarne Skattebidrag.

Til § 9.

Ved de i denne Paragraf givne Regler ere næringsdrivende Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar betragtede som selvstændige Statsobjekter; dette stemmer med de nyere fremmede Skattelove, særlig med den preussiske Indkomstskattelov af 24de Juni 1891, og vil sikkert ogsaa finde Medhold hos den her i Landet raadende Opfattelse af Aktieselskabernes Virksomhed; navnlig har man i Kommunerne med Føje besværet sig over, at store industrielle Foretagender, som i særlig Grad deltage i de kommunale Goder og paaføre Kommunen Byrder, gaa fri for Afgift, fordi de ejes og drives af Aktieselskaber. Smidlertid møder man her den Indvending, at der ved Beskatning af Aktieselskaber fremkommer en dobbelt Beskatning af den Del af Nettoindtægten, der udbetales som Udbytte til Aktionærerne.

Hermed maa dog erindres, at det udbetalte Udbytte ingenlunde altid rammes af Skatten; dette finder nemlig ikke Sted, naar Aktionæren har Ophold i Udlandet, eller naar han vel har Ophold her i Landet, men ikke opfylder de foreskrevne Betingelser for at rammes af Skatten, t. Eks. fordi Aktionæren er en juridisk Person, fordi hans Indtægt ikke har den til Skattepligt fornødne Størrelse o. s. v. Naar hertil kommer, at Aktieudbyttet hører til de Indtægter, der særlig egne sig til at skjules, og saaledes unddrager sig Beskatningen, kan det med Føje paastaas, at den saakaldte Dobbeltbeskatning faktisk ikke indtræder for en meget væsentlig Del af det udbetalte Aktieudbytte. De her fremdragne Forhold have sikkert ogsaa bidraget til, at den ovennævnte preussiske Skattelov af 1891 vel har taget Hensyn til Dobbeltbeskatningen ved Aktieselskabers Beskatning til Staten, men derimod ikke har bragt dette Hensyn til Anvendelse paa Selskabernes Beskatning til Kommunerne.

Det er i alt Fald indlysende, at der paa Grundlag af Dobbeltbeskatningen kun

kan rejses et Krav, hvis Styrke væsentlig maa være afhængig bl. a. af Størrelsen af den Afgift, der lægges paa Aktieselskaberne, i hvilken Henseende man skal henbije til, at den Afgift af 2 pCt. af Nettoindtægten, som fastsættes i Lovforlaget, vistnok maa erendes at være forholdsvis lav. Man har derfor sikkert fuldt ud fyldestgjort det omhandlede Krav ved den i Paragrafens sidste Stykke foreslaaede Bestemmelse, hvorefter der gives Aktionæren i de beskattede, indenlandske Selskaber Lejlighed til ved Ansættelsen af hans Skatteindtægt at faa holdt ude af Betragtning et Beløb, der svarer til almindelig Rente af hans Aktiekapital, for saa vidt han godtgør at have oppebaaret et saadant Beløb i Aktieudbytte. Denne Ordning har den Mangel, at den kun er fuldt tilfredsstillende i Tilfælde af, at Aktieselskabet og Aktionæren har samme Kommune, og dette er ganske vist Undtagelse og ikke Regel; men den foreslaaede Ordning maa dog formentlig foretrækkes for den, der er optaget i den preussiske Skattelov for Beskatning til Staten, og hvorefter det er Aktieselskabet tilladt i Skatteindtægten at afdrage visse Procent ($3\frac{1}{2}$) af den indbetalte Aktiekapital; denne Ordning medfører, at en større Del af Skatteindtægten forbliver ubeskattet, da det til Aktionærerne udbetalte Udbytte, som ovenfor paadist, for en væsentlig Del ikke rammes af nogen Skat; det maa ogsaa bemærkes, at den preussiske Skattelov fastsætter Afgiften til Staten, følgende indtil 4 pCt., og at Loven ikke tillader Aktieselskaberne at gøre noget Afdrag i Skatteindtægten for Afgift til Kommunerne.

Til § 10.

Som en naturlig Følge af det i den „mellekommunale Beskatning“ indeholdte Princip er det i heromhandlede Paragraf foreslaaet, at den, som efter den gældende Ret ikke er pligtig til svare personlig Kommuneafskat til nogen Kommune her i Riget — f. Ex. fordi vedkommende er bosat i Udlandet, eller der er Spørgsmaal om et Dødsbo eller en juridisk Person, som ikke rammes af Bestemmelsen i § 9 —, men som gennem Erhverv eller Besiddelse af fast Ejendom (jfr. § 6) nyder godt af en Kommunes Institutioner eller paafører den Byrder, er pligtig til svare Skat til Kommunen.

Med Hensyn til Betingelserne for Forpligtelsen til at svare saadan Skat og angaaende dens Størrelse foreslaas de samme Regler, som ved den mellekommunale Beskatning gælde for den andelsberettigede Kommune.